

Sygn. akt III C 1794/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Asesor sądowy Alicja Przybylska
Protokolant:	Sekretarz sądowy Katarzyna Motylińska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **A. Z.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. Z. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 1.049,41 zł (jeden tysiąc czterdzieści dziewięć złotych czterdzieści jeden groszy) od dnia 5 października 2016 roku do dnia 12 października 2018 roku;
- umarza postępowanie w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1794/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 grudnia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. Z. kwoty 1.049,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana pobierała paliwo gazowe bez zawartej umowy, z uwagi na rozwiązanie umowy na dostawę paliwa gazowego. Stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały zakwalifikowane jako nielegalny pobór w rozumieniu art. 3 pkt 18 ustawy Prawo energetyczne. W związku z tym strona pozwana została obciążona opłatą z tytułu nielegalnie pobranego paliwa, ustaloną na podstawie art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne oraz wyliczoną na podstawie taryfy. Powódka wystawiła notę obciążeniową na kwotę 1.049,41 zł, której termin płatności przypadła na dzień 4 października 2016 roku. Pomimo wezwania do dobrowolnego uiszczenia należności, strona pozwana nie uregulowała zadłużenia.

W dniu 29 stycznia 2018 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana złożyła sprzeciw od w/w orzeczenia, którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości. A. Z. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu zaprzeczyła, aby kiedykolwiek dopuściła się nielegalnego poboru paliwa gazowego. Podniosła, że już wcześniej kwestionowała zasadność obciążania ją dochodzonymi w niniejszym postępowaniu kwotami. Zgłosiła też reklamację do (...).

Postanowieniem z dnia 15 marca 2018 roku sprawa została przekazana do rozpoznania do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie.

W toku rozprawy w dniu 22 października 2018 roku pozwana oświadczyła, że dokonała spłaty kwoty dochodzonej przez powódkę i przedłożyła dowód uiszczenia należności.

Pismem z dnia 20 listopada 2018 roku pełnomocnik powódki złożył oświadczenie o cofnięciu pozwu w zakresie dotyczącym roszczenia głównego. Jednocześnie podtrzymał żądanie w zakresie odsetek, albowiem spłata dotyczyła jedynie należności głównej. Pełnomocnik pozwanej wniosł o zasądzenie na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, jako że spłaty dokonano po wytoczeniu powództwa.

Zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2018 roku wezwano pełnomocnika powódki do wskazania, czy cofa pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia we wskazanym w piśmie zakresie, w terminie 7 dni, pod rygorem uznania, że cofa pozew bez zrzeczenia się roszczenia. Zobowiązanie pozostało bez odpowiedzi. W związku z tym, zarządzeniem z dnia 13 lutego 2019 roku, zobowiązano pozwaną do wskazania, czy zgadza się na cofnięcie przez stronę powodową pozwu bez zrzeczenia się roszczenia, w terminie dwutygodniowym, pod rygorem przyjęcia, iż pozwana wyraża zgodę na cofnięcie pozwu. Pozwana nie ustosunkowała się do wezwania.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 8 września 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością poinformowała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., że z dniem 11 sierpnia 2016 roku rozwiązała umowę sprzedaży paliwa gazowego, zawartą w dniu 11 września 2013 roku z A. Z., której przedmiotem było dostarczanie paliwa gazowego do lokalu położonego w S., przy ul. (...). Wskazała, że rozwiązanie umowy poprzedzone został postępowaniem przewidzianym w art. 6b ust. 3 ustawy.

Dowód:

- pismo (k. 37).

W dniu 9 września 2016 roku odcięto gazomierz o numerze fabrycznym (...), zamontowany w lokalu mieszkalny położonym w S. przy ul. (...), zajmowanym przez A. Z.. Pozwana uczestniczyła w tych czynnościach. Liczydło wskazywało pomiar (...). Powodem odcięcia było zadłużenie w płatności. W rozliczeniu końcowym odbiorcy wskazano, że rzeczywisty stan gazomierza wynosił 5830 m³, a stan szacowany na dzień rozwiązania umowy wynosił – 5402 m³.

Dowód:

- karta demontażu (k. 36).

- rozliczenie końcowe odbiorcy (k. 34).

W dniu 20 września 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawiła notę obciążeniową o numerze OP/4P/ (...) na nazwisko A. Z., na kwotę 1.049,41 zł, z terminem płatności na dzień 4 października 2016 roku.

Dowód:

- nota obciążeniowa (k. 35).

Pismem z dnia 20 września 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Oddział w P. powiadomiła A. Z. o stwierdzeniu nielegalnego poboru gazu w lokalu, położonym w S., przy ul. (...). Wskazano, że z tego tytułu wystawiona została nota obciążeniowa na kwotę 1.049,41 zł.

Dowód :

- pismo (k. 33).

Pismem z dnia 10 listopada 2016 roku wystosowano do pozwanej ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 1.049,41 zł wraz z należnymi odsetkami, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód:

- wezwanie (k. 38).

W dniu 12 października 2018 roku A. Z. dokonała zapłaty na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 1.049,41 zł. W tytule przelewu wskazano m.in., że zapłata następuje z tytułu faktury nr (...).

Dowód:

- potwierdzenie przelewu (k. 49).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Roszczenie w zakresie nie objętym oświadczeniem o cofnięciu pozwu, zasługiwało na uwzględnienie. W pozostałym zakresie Sąd umorzył postępowanie.

W toku niniejszego postępowania strona powodowa dochodziła zapłaty kwoty 1.049,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu bezumownego pobierania paliwa gazowego.

Podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia stanowił art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2017. poz. 220), zgodnie z którym w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może:

1) pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo

2) dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych.

W myśl art. 3 pkt 18 w/w ustawy nielegalne pobieranie paliw lub energii - pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy.

W przedmiotowym postępowaniu strona powodowa upatrywała zasadności powództwa w zachowaniu pozwanej, które polegać miało na pobieraniu paliwa gazowego bez zawarcia umowy. Przy czym w dniu 12 października 2018 roku A. Z. uiściła kwotę odpowiadającą wysokości dochodzonego roszczenia głównego, co skutkowało złożeniem przez powódkę oświadczenia o cofnięciu pozwu w tym zakresie.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Ponieważ oświadczenie o cofnięciu pozwu w sprawie niniejszej złożone zostało po rozpoczęciu rozprawy, zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2018 roku wezwano pełnomocnika powódki do wskazania, czy cofa pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Strona powodowa nie ustosunkowała się do wezwania. W związku z tym, zarządzeniem z dnia 13 lutego 2019 roku, zobowiązano pozwaną do wskazania, czy zgadza się na cofnięcie przez stronę powodową pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi, w związku z czym Sąd uznał, iż pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. W myśl § 4 w/w przepisu Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Na podstawie art. 355 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne, przy czym postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo, gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd.

Na tej podstawie sąd uznał, iż zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania w oparciu o treść art. 355 k.p.c., a przy tym nie ujawniły się okoliczności, o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c. mogące świadczyć o tym, że czynność cofnięcia pozwu jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Złożenie oświadczenia w przedmiocie częściowego cofnięcia pozwu zostało bowiem wyrażone na skutek uiszczenia przez pozwaną spornej kwoty, po wytoczeniu powództwa. W ocenie Sądu strona powodowa, w okolicznościach sprawy, uprawniona była do zaliczenia dokonanej spłaty na poczet należności głównej. W myśl art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Jak wynikało z potwierdzenia przelewu przedłożonego przez pozwaną, w tytule przelewu wskazano m.in., iż spłata następuje tytułem należności objętej fakturą nr (...), a sam przelew opiewał na kwotę 1.049,41 zł równą należności głównej z tej faktury. Nadto pozwana nie ustosunkowała się do wezwania, doręczonego jej wraz z odpisem pisma zawierającego oświadczenie o cofnięciu pozwu i wskazującego na sposób zaliczenia, w związku z tym uznać należało, że nie sprzeciwiła się temu w jaki sposób zostało dokonane.

Stąd rozstrzygnięcie jak w punkcie 2. sentencji.

W pozostałym zakresie – nie objętym oświadczeniem o cofnięciu pozwu, Sąd zasądził świadczenie na rzecz powódki. Pozwana, mimo złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, uiszczała bowiem sporną kwotę – w zakresie roszczenia głównego dochodzonego w niniejszym postępowaniu, godząc się na zapłatę na rzecz powódki. W punkcie 1. wyrok Sąd zasądził od pozwanej A. Z. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 1.049,41 zł od dnia 5 października 2016 roku do dnia 12 października 2018 roku. Jak bowiem wynikało z potwierdzenia przelewu przedłożonego przez pozwaną, to w dniu 12 października 2018 roku uiszczała ona kwotę należności głównej na rzecz powódki. Z tym dniem przestała zatem pozostawać w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia. Na podstawie art. 481 k.c. natomiast, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W punkcie 3. wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3). Na podstawie art. 99 k.p.c. stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. W myśl art. 203 § 2 k.p.c. pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Z treści cytowanego przepisu art. 203 § 2 kpc wynika, że w razie cofnięcia pozwu, to strona powodowa obowiązana jest zwrócić pozwanemu na jego żądanie koszty procesu. Tylko w wypadku, gdy cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 roku, IV CZ 8/13). Sytuacja taka miała miejsca w niniejszym postępowaniu. Powódka cofnęła pozew w części, z uwagi na zapłatę dokonaną przez pozwaną w toku rozprawy.

Na kwotę zasądzoną od pozwanej na rzecz powódki składała się suma 30 zł uiszczona tytułem opłaty od pozwu, 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. O wysokości kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o przepis § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sygn. akt III C 1794/18

S., dnia 27 listopada 2019 roku

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki.